

เรื่องเล่า “เมื่อดอกไม้บาน..ในหัวใจ”

“พุงนี้ร้อออกก็โมง ค้า” 6 โมงเช้าจ้า น้ำเสียงแจ่มใส ตะโกนถาม-ตอบกันยังดังกึกก้องใน ใจ สมาชิกทีมมีโอกาสได้ลงพื้นที่ไปสัมผัสกับบรรยากาศของชุมชนที่ประสบเหตุการณ์น้ำท่วม ประมาณ 4 เดือนเต็ม สำหรับตัวฉันรับผิดชอบ 4 พื้นที่ในจังหวัดชัยนาท และพระนครศรีอยุธยา แต่ละพื้นที่มีเสน่ห์แตกต่างกันไปตามบริบท และวิถีการดำเนินชีวิตของคนในชุมชนนั้นๆ ซึ่งล้วนแล้วเป็นความประทับใจที่ติดตรึงใจ แม้ว่าเวลาการทำงานจะสิ้นสุดลงฉันก็ย้อนเวลาและความรู้สึกที่ลงไปดำเนินกิจกรรมฟื้นฟูสภาพจิตใจเด็กและครอบครัว หัวใจก็พองโตทุกครั้ง รอยยิ้มสดใส แววตามีความหวัง ท่าทางกระชุ่มกระชวย ของแต่ละครอบครัว ยังติดตาทำให้ฉันอดอมยิ้มไม่ได้ โดยเฉพาะครอบครัวหนึ่งที่ได้พบและมีความรู้สึกที่พิเศษสุดเกิดขึ้นที่ว่า ครอบครัวนี้ ให้บทเรียนรู้แก่ฉันมากมายในขณะที่เราได้ร่วมกิจกรรมฟื้นฟู “ในขณะที่เกิดเหตุการณ์น้ำท่วมคุณแม่ดูแลลูกๆอย่างไรให้ปลอดภัย” เป็นประเด็นหนึ่งที่ชวนพูดชวนคุยในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน คุณแม่ในครอบครัวนี้บอกว่า “แม่ไปอาศัยระยะเบียงบ้านพี่สาวอยู่ **โชคดี** ที่บริเวณแคบมาก แม่มีลูก 3 คน ช่วยเหลือตัวเองได้ 1 คนเรียนอยู่ป.5 อีก 2 คนกำลังชน ก็ดูแลง่ายที่มันแคบลูกไปไหนไกลไม่ได้” “เสื้อชูชีพแพงมาก แม่ไม่มีเงินต้องใช้หลายตัว แต่**โชคดี** ที่แม่เย็บผ้าเป็น เอาเสื้อ 2 ตัวเย็บประกบแล้วเอาขวดน้ำเปล่าเย็บลือคอไว้ตรงกลางใส่ได้เหมือนกัน” “แม่ไม่มีรายได้ช่วงน้ำท่วม ความเป็นอยู่ขัดสน **โชคดี** ที่แม่มี ลูกชายดีเป็นลูกคนโตได้เขาช่วยเยอะ ไปรับจ้างแบกกระเบื้องได้เงินมาซื้อขนมให้น้องๆ” และยังมีอีกหลายๆเรื่องที่คุณแม่ท่านนี้บอกว่าคุณแม่**โชคดี** ในขณะที่ชวนพูดชวนคุยในกลุ่มฉันสังเกตแววตาของคุณแม่ขณะเล่าเรื่องราว ว่าแปลกที่ฉันไม่เคยพบแววตาเศร้าสลด รันทด หรือได้ยินคำพูดตัดพ้อ เกี่ยวกับชีวิตตัวเองเลยแม้ แต่ครั้งเดียว ฉันได้ยินแต่คำว่า “**โชคดี โชคดี และโชคดี**” ต่างกับข้อมูลที่ได้ฟังจากแกนนำชุมชนเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของครอบครัวนี้ว่าขัดสนและขาดแคลนเป็นอย่างมาก ครั้นถามคุณแม่ หลังจากการทำกิจกรรมว่า “คุณแม่เคยรู้สึกเหนื่อย ท้อแท้ บ้างหรือไม่” จริงๆแล้วฉันรู้อยู่เต็มอกคุณแม่เลี้ยงลูก 3 คนตามลำพังมีคุณยายของลูกซึ่งอยู่วัยสูงอายุอีก 1 คน คุณแม่ทำงานรับจ้างและปลูกผักขาย แทบไม่ต้องนึกภาพเลยว่าจะเหน็ดเหนื่อยสาหัสเพียงใด คุณแม่มองหน้า สบตาฉัน แล้วยิ้ม พร้อมกับพูดว่า “นี่แหละชีวิต มันทำให้รู้ว่าชีวิตต้องสู้เป็นอย่างไร **โชคดี** ที่มีลูกดีเป็นกำลังใจสู้ไปด้วยกัน” “นี่ก็**โชคดี**นะที่น้ำท่วม ไม้จั่นเราคงไม่มีโอกาสได้เจอคุณๆ ได้ทำกิจกรรมดีๆอย่างนี้ ลูกเขาชอบ พอถึงวันจะเร่งรีบแม่ให้รีบมา แม่ก็ชอบนะมีโอกาสได้เล่นกับลูกได้พูดคุยกันว่ารู้สึกอย่างไร อยู่บ้านเมื่อก่อนทำไม่เป็น” ตลอดเวลาที่ฉัน ได้ฟังคุณแม่ท่านนี้เล่าเรื่องราวแต่ละครั้งอดนึกถึงตัวเองไม่ได้ว่า ตัวเราเคยนึกถึงความ**โชคดี**บ้างไหมเวลาเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ต้องการให้เกิด หรือไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ เคยนึกถึงสิ่งดีๆ ที่ตัวเรามีอยู่บ้างหรือไม่ แม้ว่าจะมีไม่เทียบเท่าคนอื่น แต่เราเคยรู้สึกว่ามี**โชคดี**ที่มีมันหรือไม่ สิ่งใดกันหนอที่ทำให้คุณ แม่คิดถึงสิ่งดีๆ ได้ทันทีเหมือนกดปุ่มอัตโนมัติทั้งๆ ที่เผชิญอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ฉันถามทันทีที่มีโอกาส “**ต้องปลูกต้นไม้ในหัวใจ**” คุณแม่ตอบพลางหัวเราะ “**เมื่อต้นไม้ออกดอกบานสะพรั่ง กลิ่นหอมสดชื่น หัวใจก็จะมีแต่ความชื่นใจ มองอะไรก็สวยงามไปหมด**” ฉันจำไม่ได้ว่าฉันนั่งไปนานเท่าไรหลังได้ฟังคำตอบ คุณแม่ท่านนี้ไม่ได้จบการศึกษาชั้นใดๆ อ่านเขียนได้แต่ชื่อตัวเอง ณ เวลานั้นฉันบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร **รู้แต่เพียงว่าฉันได้พบกับสิ่งที่มีค่ามากที่สุดจากการลงพื้นที่ที่ทำงานครั้งนี้** เมื่อถึงวันที่ทำกิจกรรมครั้งสุดท้ายในช่วงเวลาที่รำลึกกันคุณแม่ท่านนี้ได้บอกว่า “**ขอให้ชีวิต มีแต่ความ**โชคดี** ขอขอบคุณ ขอขอบคุณทุกๆคนที่มาให้สิ่งดีๆ กับคนที่นี่**” แล้วคุณแม่ก็ยิ้ม ยิ้มทั้งน้ำตา แต่รอยยิ้มนั้นช่างสดใส เบ่งบานบ่งบอกถึงความประทับใจ อย่างสุดซึ้ง นี่รีเปเล่าที่เขาเรียกว่า “**ยิ้มจากหัวใจ**” ฉันเองก็รู้สึกไม่ต่างไปจากคุณแม่ท่านนี้เราได้เรียนรู้ ซึ่งกันและกัน ถึงแม้ว่าจะต่างกันคนละแ่งมุม ฉันบอกกับตัวเองว่าฉัน “**โชคดี**” ที่ได้โอกาสทำงานชิ้นนี้และนับต่อจากนี้ชีวิตจะพบกับความ**โชคดี** ตลอดกาล เฉากเช่นดอกไม้ที่บ้านในหัวใจอย่างไม่มีวัน.....โรยรา

เล่าเรื่องโดย
นางบุษรา ไลวานิช